

Arrest

nr. 235 450 van 21 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2018 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De ouders van de verzoekende partij werden op 24 juni 2005 als vluchteling erkend, en bijgevolg werd ook de verzoekende partij als minderjarige als vluchteling erkend.

Op 23 juni 2010 wordt de verzoekende partij door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van drie maanden veroordeeld wegens verboden wapendracht.

Op 23 december 2011 wordt de verzoekende partij door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden met uitstel voor een periode van drie jaar,

wegens het bewust geven van een vals bericht over het bestaan van een gevaar voor een aanslag op personen of eigendommen waarop een criminele straf gesteld is, woonstschennis, belaging, en het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen.

Op 18 januari 2017 wordt de verzoekende partij door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertig maanden wegens verboden wapendracht; illegaal bezit van een vuurwapen, het met voorbedachten rade opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen, zowel met als zonder ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg; en het deel uitmaken van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of eigendommen wanbedrijven te plegen.

Op 6 juli 2017 vraagt de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij te onderzoeken en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 29 augustus 2017 stuurt de commissaris-generaal een brief naar de verzoekende partij waarin hij aangeeft dat het gegeven dat de verzoekende partij strafrechtelijk veroordeeld is aanleiding kan geven om de vluchtelingenstatus in te trekken op basis van artikel 55/3/1, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De commissaris-generaal geeft aan dat hij de verzoekende partij op 13 september 2017 hierover wenst te horen zodat de verzoekende partij op dit element kan reageren en de redenen aanhalen tot behoud van haar status.

De verzoekende partij komt niet opdagen op het gehoor van 13 september 2017.

Op 29 september 2017 neemt de commissaris-generaal de beslissing waarbij hij de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij intrekt. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 17 november 2017 deelt de verwerende partij mee dat ze de beslissing van 29 september 2017 intrekt. Bij arrest van 14 februari 2018 met nummer X verwerpt de Raad het beroep van de verzoekende partij.

Op 15 januari 2018 stuurt de commissaris-generaal een brief naar de verzoekende partij waarin hij aangeeft dat het gegeven dat de verzoekende partij strafrechtelijk veroordeeld is aanleiding kan geven om de vluchtelingenstatus in te trekken op basis van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal geeft aan dat hij de verzoekende partij op 2 februari 2018 hierover wenst te horen zodat de verzoekende partij op dit element kan reageren en de redenen aanhalen tot behoud van haar status.

Op 2 februari 2018 wordt de verzoekende partij gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde haar de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van haar status.

Op 27 februari 2018 neemt de commissaris-generaal de beslissing waarbij hij de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij intrekt. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen, volgens deze van uw moeder F. N. (...) (O.V. (...)) afgelegd in het kader van haar asielaanvragen, en volgens de gegevens in het administratieve dossier bent u een etnische Fars afkomstig uit Shiraz en Iraans staatsburger. Samen met uw moeder, uw broer en uw zus kwam u in 2000 naar België. Uw moeder vroeg op 18 september 2000 een eerste maal asiel aan. U was toen nog minderjarig. Uw vader, die jullie later hier kwam vervoegen, vroeg op 10 april 2002 op zijn beurt een eerste keer asiel aan. In het kader van uw ouders' eerste asielaanvraag werd op 30 september 2002 door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen. Het hiertegen door uw ouders aangetekende beroep tot nietigverklaring werd op 25 september 2007 door de Raad van State verworpen. Op 28 november 2003 vroegen uw ouders een tweede keer asiel aan. U was nog steeds minderjarig. Op 24 juni 2005 werden uw ouders, en bijgevolg ook u als minderjarige, als vluchteling erkend.

Op 23 juni 2010 werd u door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van drie maanden veroordeeld wegens verboden wapendracht. Op 23 december 2011 werd u door de

Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden met uitstel voor een periode van drie jaar, uitgezonderd de reeds ondergane hechtenis, wegens het bewust geven van een vals bericht over het bestaan van gevaar voor een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is; woonstschennis; belaging; en het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen. Op 18 januari 2017 werd u door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertig maanden wegens verboden wapendracht; illegaal bezit van een vuurwapen; het met voorbedachten rade opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen, zowel met als zonder ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg; en het deel uitmaken van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen wanbedrijven te plegen.

Op 6 juli 2017 ontving het Commissariaat-generaal een brief waarin de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

In het kader van het hierop op 2 februari 2018 georganiseerde gehoor verklaarde u dat u van mening bent dat uw vluchtelingenstatus behouden dient te blijven, omdat u België als uw land beschouwt, omdat u hier geïntegreerd bent en beter Nederlands dan Farsi spreekt en omdat u bij terugkeer naar Iran voor uw leven vreest. U heeft immers niet alleen een westerse levensstijl – u drinkt graag een glaasje alcohol – maar bent ook ongelovig, waardoor u in Iran niet welkom bent. Als de Iraanse autoriteiten uw religieuze overtuigingen zouden te weten komen, betekent dit de doodstraf omdat men de islam niet mag afvallen. U weet echter niet hoe de Iraanse autoriteiten uw overtuigingen zouden kunnen te weten komen, aangezien het een land is met gesloten deuren. U plaatste voorts ook enkele tatoeages die het Iraanse regime niet apprecieert. Zo heeft u een tattoo van de Perzische koning Darius en twee zoroastrische tatoeages. Bij terugkeer naar Iran is het voor u onoverkomelijk om deze tattoos te verwijderen, omdat ze deel van uw leven uitmaken. U nam bovendien deel aan een aantal betogingen tegen het regime. In januari 2018 betoogde u voor de Iraanse ambassade in Brussel naar aanleiding van de protesten in Iran tegen de verhoging van de voedselprijzen en in het kader van de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen in 2009 nam u aan een tweetal betogingen deel, één voor het Europese Parlement en één voor de Iraanse ambassade. U nam in een ver verleden ook deel aan één activiteit van de MKO (People's Mojahedin Organization of Iran of Mojahedin-e Khalq) in Parijs. U nam hieraan niet deel omdat u hun politieke overtuigingen deelt, maar omdat het een gratis door de MKO aangeboden trip naar Parijs inhield. Tijdens de betogingen waaraan u deelnam nam u deel als een gewone deelnemer die slogans roept. U sprak nooit met de pers en organiseerde zelf niets. U bent evenmin lid van een politieke vereniging. U heeft geen aanwijzingen dat de autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten in België, maar u veronderstelt dat ze hiervan al lucht hebben gekregen omdat u ervan overtuigd bent dat de autoriteiten in de betogingen infiltreren en omdat er van de betogingen voor de ambassade foto's worden genomen. Tot slot stipte u aan dat u als zoon van uw vader, die in het verleden door de autoriteiten om voor u totaal onbekende redenen werd vervolgd, in het vizier van de autoriteiten zal komen en op uw beurt in uw vaders plaats vervolgd zal worden. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

U werd op 24 juni 2005 erkend als vluchteling. Niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, dient heden uw vluchtelingenstatus ingetrokken te worden.

Immers, er dient te worden gewezen op nieuwe elementen in uw administratief dossier, meer bepaald (i) het vonnis van 23 juni 2010 van de Correctionele rechtbank van Antwerpen, dat intussen in kracht van gewijsde is gegaan en waarbij u veroordeeld werd wegens illegale wapendracht; (ii) het vonnis van 23 december 2011 van de Correctionele rechtbank van Antwerpen dat intussen in kracht van gewijsde is gegaan en waarbij u veroordeeld werd wegens het bewust geven van een vals bericht over het bestaan van gevaar voor een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is, woonstschennis, belaging, en het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen; en (iii) het vonnis d.d. 18 januari 2017 van de Correctionele rechtbank van Antwerpen dat intussen in kracht van gewijsde is gegaan en waarbij u werd veroordeeld wegens verboden wapendracht, illegaal bezit van een vuurwapen, het met voorbedachten rade opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen, zowel met als zonder ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg, en het deel uitmaken van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen wanbedrijven te plegen.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Commissaris-generaal gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 18 januari 2017.

Uit het voormelde vonnis blijkt dat u werd veroordeeld wegens uw aandeel in een hevige vechtpartij te Antwerpen in de nacht van 12 op 13 december 2015. Bij dit gevecht vielen verscheidene (zwaar)gewonden en één dode. U had een niet-vergund vuurwapen bij dat u ook afvuurde - naar eigen zeggen betroffen het waarschuwingsschoten - alsook een zware broeksriem en een bijl, dewelke door de rechtbank gezien de omstandigheden werden beschouwd als verboden wapens. U werd niet beschuldigd van de dood van één van de slachtoffers, doch wel veroordeeld voor het met voorbedachten rade opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen aan verschillende slachtoffers, waarvan in één geval met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg. Blijkens het vonnis was dit laatste slachtoffer in levensgevaar toen hij naar het ziekenhuis werd overgebracht (vonnis d.d.18/01/2017, blad 4, 8-10, 12). De rechtbank kwalificeerde de feiten als bijzonder ernstig en stelde verder: "Beklaagden zochten en vonden elkaar in een bijzonder gewelddadige confrontatie in het centrum van het Schipperskwartier. [...] Beklaagden dachten het heft in eigen handen te moeten nemen en deinsden niet terug voor zwaar geweld. Zij hadden op geen enkele wijze respect voor elkaars fysieke integriteit en hielden totaal geen rekening met de impact van dergelijke feiten voor de samenleving, zowel wat betreft het onveiligheidsgevoel in de omgeving als wat betreft de capaciteit van politie- en hulpdiensten die massaal dienden uit te rukken" (vonnis d.d.18/01/2017, blad 21-22). Gelet op het feit dat de veroordeling van 18 januari 2017 definitief is geworden binnen de rechtsorde, en gezien de bovenstaande vaststellingen, kom ik tot het besluit dat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf.

U was bovendien op 23 december 2011 reeds door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden met uitstel voor een periode van 3 jaar, uitgezonderd de reeds effectief ondergane hechtenis, wegens o.a. woonstschennis, belaging, en het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen. Het betroffen hier feiten van intrafamiliaal geweld. Tevens was u op 23 juni 2010 al door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden wegens verboden wapendracht.

Uw gedrag sinds uw erkenning als vluchteling wijst erop dat u er niet voor terugschrikt (zwaar) fysiek geweld te gebruiken en getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van derden en van ernstige normvervaging. Op dit laatste werd tevens gewezen door de strafrechter in het vonnis van 18 januari 2017, waarbij hij het feit dat u reeds meerdere veroordelingen door de politierechtbank en de correctionele rechtbank had opgelopen, aanhaalde en stelde dat u duidelijk geen lering had getrokken uit eerdere veroordelingen. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 15 januari 2018 opgeroepen om op 2 februari 2018 gehoord te worden door een medewerker van het Commissariaat-generaal.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

Betreffende uw langdurig verblijf in België en uw wens om hier te blijven wonen omdat u hier geïntegreerd bent en beter Nederlands dan Farsi spreekt (CGVS 2 februari 2018, p. 2-3) kan worden opgemerkt dat dit geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de

samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde daarnaast nog steeds niet naar Iran te kunnen terugkeren omdat u vreest in Iran vervolgd te zullen worden. U heeft immers verschillende tattoos van symbolen die het islamitische regime niet apprecieert - zo heeft u verschillende zoroastrische symbolen en een afbeelding van Darius laten tatoeëren - en nam u deel aan een aantal politieke tegen het Iraanse regime gerichte manifestaties in België en Frankrijk. Daarnaast bent u ongelovig, waardoor u in Iran niet welkom bent, en vreest u als zoon van uw in het verleden door de Iraanse autoriteiten vervolgd vader zelf in zijn plaats vervolgd te worden (CGVS 2 februari 2018, p. 2-3). Deze gegevens op zich werpen echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Deze worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (cf. infra).

Gelet op het bovenstaande brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus ingetrokken moet worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Iran. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het standpunt van de partijen

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij.

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst geeft de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangehaalde bepalingen. De verzoekende partij betoogt dat: *“Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen komt tot het besluit dat vluchtelingenstatus van verzoeker dient te worden ingetrokken omdat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, doordat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 § 1 van de Vreemdelingenwet.*

Het Commissariaat-generaal verwijst hiervoor naar het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 18 januari 2017, waarbij verzoeker werd veroordeeld wegens zijn aandeel in een hevige vechtpartij te Antwerpen in de nacht van 12 op 13 december 2015. Het Commissariaat-generaal verwijst hierbij naar de kwalificatie van de feiten door de rechtbank als "bijzonder ernstig waarbij werd gesproken van een "bijzonder gewelddadige confrontatie", waarbij beklagden "op geen enkele wijze respect hadden voor elkaars fysieke integriteit en totaal geen rekening hielden met de impact van dergelijke feiten voor de samenleving

Verder vermeldt het Commissariaat-generaal voorgaande veroordelingen van verzoeker, daterend van 23 december 2011 en 23 juni 2010. Het Commissariaat-generaal leidt uit deze feiten een "voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid" af, die getuigt van een "totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van derden en van ernstige normvervaging".

De intrekking van de vluchtelingenstatus is een zeer uitzonderlijke maatregel. Bijgevolg is een uitvoerige motivering van een dergelijke beslissing noodzakelijk. De beslissing van het Commissariaat-generaal

betreft echter een louter standaard-beslissing, die geenszins rekening houdt met de concrete omstandigheden van verzoeker. De impact van de intrekking van zijn vluchtelingenstatus op de situatie van verzoeker wordt op geen enkele wijze nagegaan.

Uit het verhoor d.d. 2 februari 2018 (stuk 3) blijkt evenwel het volgende:

- Verregaande integratie in België: het centrum van belangen van verzoeker is in België gevestigd. Verzoeker woont reeds 19 jaar onafgebroken in België en groeide hier op samen met zijn familie en vrienden. Verzoeker beheerst de Nederlandse taal beter dan het Farsi en heeft een westerse levensstijl (p. 2-3).

- Vrees bij terugkeer naar Iran: verzoeker vreest voor zijn leven bij terugkeer naar Iran. Hoewel verzoeker niet de precieze omstandigheden kent van de vlucht van zijn vader, heeft verzoeker altijd verstaan dat zijn vader voor zijn leven vreesde en nog steeds in gevaar is, en dat hij zelf ook in aanmerking komt voor hetzelfde gevaar (p. 3-4).

Het feit dat verzoeker afstand heeft gedaan van zijn religie en nu ongelovig is, hetgeen hij ook tót uitdrukking bracht in zijn tattoos, vergroot bovendien het gevaar bij terugkeer naar Iran (p. 4-5).

In Iran heerst een intolerante sfeer, in het bijzonder tegenover ongelovigen. Men heeft er een actief inlichtingenapparaat en de veiligheidsdienst treedt er streng op. In Iran is de doodstraf, ten slotte, nog van kracht.

- Deelname aan diverse betogingen: verzoeker was aanwezig op verscheidene betogingen in België en Frankrijk. Aangezien er op deze activiteiten foto's werden genomen en er mensen van de ambassade aanwezig waren, is het aannemelijk dat verzoeker daar herkend is en dat deze inlichtingen bekend zijn bij de Iraanse overheid (P- 5-7).

Uit bovenstaande informatie blijkt dus dat er duidelijk sprake is van een verregaande lokale verankering in hoofde van verzoeker. Verzoeker heeft geen contacten meer met zijn land van herkomst en al zijn familieleden en vrienden zijn in België gevestigd. Verder vormen zijn persoonlijke ingesteldheid, zijn ongelovigheid en de omstandigheden van zijn vader een reëel gevaar bij de terugkeer naar Iran. De beslissing d.d. 27 februari 2018 tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus brengt dan ook een onevenredig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee.

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat deze omstandigheden geen ander licht werpen op de motieven om de vluchtelingenstatus van verzoeker in trekken, i.e. het feit dat verzoeker definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Desalniettemin houdt de Commissaris-generaal wel rekening met bovenstaande omstandigheden bij zijn advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus dient te worden ingetrokken op basis van artikel 55/3/1 § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij namelijk advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct of indirect mag teruggeleid worden naar Iran. Het Commissariaat-generaal lijkt hier de ernst van de omstandigheden en de impact op het leven van verzoeker aldus wel te erkennen.

Tot slot is het opmerkelijk dat het Commissariaat-generaal tijdens het verhoor d.d. 2 februari 2018 geen enkele vraag stelde omtrent de veroordelingen van verzoeker d.d. 23 juni 2010, 23 december 2011 en 18 januari 2017, hoewel het Commissariaat-generaal de beslissing d.d. 27 februari 2018 volledig steunt op het feit dat verzoeker door het plegen van deze misdrijven een gevaar zou vormen voor de samenleving.

Bijgevolg heeft verzoeker dan ook geen kans gehad om hieromtrent elementen aan te brengen voor het eventuele behoud van zijn vluchtelingenstatus. Het Commissariaat-generaal miskent aldus duidelijk het recht van verdediging van verzoeker.

Het moge duidelijk zijn dat in casu de evenredigheidstoets door het Commissariaat-generaal niet zorgvuldig is uitgevoerd en dat bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen zijn geschonden."

2.1.2. Het standpunt van de verwerende partij.

De verwerende partij dient geen nota met opmerkingen of een aanvullende nota in. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij te volharden in de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers vluchtelingenstatus op 27 februari 2018 ingetrokken werd op grond van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving daar zij op 18 januari 2017 veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor een bijzonder ernstig misdrijf. De verzoekende partij werd immers veroordeeld wegens verboden wapendracht, illegaal bezit van een vuurwapen, het met voorbedachten rade opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen, zowel met als zonder ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg, en het deel uitmaken van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen wanbedrijven te plegen. De verwerende partij wijst erop dat het vonnis kracht van gewijsde heeft. Vervolgens geeft de verwerende partij aan dat uit voormeld vonnis blijkt dat de verzoekende partij veroordeeld werd wegens haar aandeel in een hevige vechtpartij te Antwerpen in de nacht van 12 op 13 december 2015. Bij dit gevecht vielen verscheidene (zwaar)gewonden en één dode. De verzoekende partij had een niet-vergund vuurwapen bij dat ze ook afvuurde - naar eigen zeggen betroffen het waarschuwingsschoten - alsook een zware broekriem en een bijl, dewelke door de rechtbank gezien de omstandigheden werden beschouwd als verboden wapens. De verwerende partij vervolgt dat de verzoekende partij niet werd beschuldigd van de dood van één van de slachtoffers, doch wel veroordeeld voor het met voorbedachten rade opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen aan verschillende slachtoffers, waarvan in één geval met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg. Blijkens het vonnis was dit laatste slachtoffer in levensgevaar toen hij naar het ziekenhuis werd overgebracht (vonnis d.d.18/01/2017, blad 4, 8-10, 12). De rechtbank kwalificeerde de feiten als bijzonder ernstig en stelde verder: *“Beklaagden zochten en vonden elkaar in een bijzonder gewelddadige confrontatie in het centrum van het Schipperskwartier. [...] Beklaagden dachten het heft in eigen handen te moeten nemen en deinsden niet terug voor zwaar geweld. Zij hadden op geen enkele wijze respect voor elkaars fysieke integriteit en hielden totaal geen rekening met de impact van dergelijke feiten voor de samenleving, zowel wat betreft het onveiligheidsgevoel in de omgeving als wat betreft de capaciteit van politie- en hulpdiensten die massaal dienden uit te rukken”* (vonnis d.d.18/01/2017, blad 21-22). Op basis van voormelde gegevens en het gegeven dat het vonnis kracht van gewijsde heeft, concludeert de verwerende partij dat het een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

Voorts geeft de verwerende partij ook aan dat de verzoekende partij op 23 december 2011 reeds door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van acht maanden met uitstel voor een periode van drie jaar, uitgezonderd de reeds effectief ondergane hechtenis, wegens woonstschennis, belaging, en het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen. Het betroffen hier feiten van intrafamiliaal geweld. Ook wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij op 23 juni 2010 al door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld was tot een gevangenisstraf van drie maanden wegens verboden wapendracht.

De verwerende partij vervolgt dat verzoekers gedrag sinds de erkenning als vluchteling erop wijst dat ze er niet voor terugschrikt (zwaar) fysiek geweld te gebruiken en getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van derden en van ernstige normvervaling. De verwerende partij geeft ook aan dat in het vonnis van 18 januari 2017 de strafrechter ook wees op de verschillende veroordelingen door de politierechtbank en de correctionele rechtbank en oordeelde dat de verzoekende partij duidelijk geen lering had getrokken uit eerdere veroordelingen. Uit verzoekers persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat ze dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens aangegeven dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen tijdens haar gehoor geen behoud van de internationale beschermingsstatus wettigen. Het langdurig verblijf in België en verzoekers wens om hier te blijven wonen omdat ze hier geïntegreerd is, en beter Nederlands dan Farsi spreekt doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij een gevaar voor de samenleving vormt omdat ze definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet.

Tijdens haar gehoor had de verzoekende partij ook aangehaald dat ze vreesde om vervolgd te worden in Iran omdat ze verschillende tattoos van symbolen heeft die het islamitische regime niet apprecieert, ze ongelovig is, haar vader door de Iraanse autoriteiten vervolgd werd en omdat ze deel nam aan een aantal politieke manifestaties in België en Frankrijk gericht tegen het Iraanse regime. Met betrekking tot deze gegevens wordt in de bestreden beslissing uiteengezet dat dit geen ander licht op de motieven om haar vluchtelingenstatus in te trekken werpt, namelijk de vaststelling dat ze definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. De verwerende partij stelt dat deze elementen wel worden meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied. De

commissaris-generaal geeft voorts een advies waarin hij stelt dat de verzoekende partij noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Iran. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X).

2.2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De nationale overheden, inclusief nationale rechters, zijn ertoe gehouden wanneer zij intern recht toepassen, en met name bepalingen die specifiek werden aangenomen om tenuitvoerlegging te geven aan een richtlijn, deze bepalingen zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (HvJ 5 oktober 2004, gevoegde zaken C-397/01 en C-403/01, Pfeiffer, §113).

Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §1 en §3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen *'bijzonder ernstig misdrijf'* en *'gevaar voor de samenleving'* niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip *'bijzonder ernstig misdrijf'* geenszins beperkt is tot *'misdaden'* in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *"Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infractio". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infractio". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig."* (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip *'bijzonder ernstig misdrijf'* gaf de staatssecretaris er immers *"de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten."* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, *Parl.St.Kamer*, DOC 54, 1197/003, 18-19). Dat het begrip *'bijzonder ernstig misdrijf'* niet voorbehouden is tot terroristische misdrijven blijkt bovendien uit het gegeven dat het amendement dat er toe strekte de werkingssfeer van dit begrip af te bakenen tot de in Boek II, Titel 1ter van het Strafwetboek bedoelde terroristische misdrijven waarin verwezen werd (*Parl.St. Kamer*, DOC 54, 1197/003, 24 en 27). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een *'misdaad'* in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip *'bijzonder ernstig misdrijf'*.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing is hierbij het vonnis van 18 januari 2017 van de Correctionele rechtbank van Antwerpen determinerend. Het is inderdaad zo dat dit vonnis kracht van gewijsde heeft. Uit voormeld vonnis blijkt dat de verzoekende partij in de nacht van 11 op 12 december 2015 betrokken was bij een vechtpartij in het Schipperskwartier te Antwerpen waarbij één persoon overlijdt ten gevolge van een steekwonde in de borst waarbij het hart geraakt werd. De strafrechter oordeelt dat de verzoekende partij duidelijk een aanval verwachtte. Dit blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij zelf, haar neef en het telefonie-onderzoek. Bijgevolg was de verzoekende partij in de uren voorafgaand aan het treffen van beide groepen in het Schipperskwartier er goed van op de hoogte dat een groep gewapende Roemenen naar haar op zoek waren. De verzoekende partij heeft zich niet tot de politie gericht, maar riep een vriend die in vechtsporten getraind was op. Hierna begaf de verzoekende partij zich naar het restaurant van haar neef waar de Roemenen zowel voor haar komst als na haar komst geweest waren om met de verzoekende partij te praten. De verzoekende partij had een geladen vuurwapen bij zich. Vervolgens trok de verzoekende partij naar het Falconplein waar verschillende Roemeense vrouwen werken in de prostitutie en banden hadden met de groep die de verzoekende partij zocht. De strafrechter zet zeer duidelijk uiteen dat het derhalve duidelijk was dat de verzoekende partij de aanval reeds enkele uren verwachtte, zich bewapende, bescherming zocht bij een vriend en zich naar plaatsen begaf waar de groep Roemenen getroffen kon worden in plaats van zich tot de politie te richten. Vandaar ook dat de strafrechter oordeelt dat er geen sprake is van wettige zelfverdediging. De aanval van de groep Roemenen betrof geen verrassingsaanval maar een aangekondigd gebeuren. Bijgevolg waren de slagen en verwondingen ook niet uitgelokt. Voorts blijkt uit voormeld vonnis dat de verzoekende partij schoten heeft gelost met haar vuurwapen, doch raakte er niemand door één van de afgevuurde kogels gewond. De verzoekende partij wordt daarom veroordeeld voor slagen en verwondingen, met voorbedachtheid, met een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijk arbeid tot gevolg en voor slagen en verwondingen met voorbedachtheid. De

verzoekende partij wordt niet veroordeeld voor slagen en verwondingen met voorbedachtheid zonder het oogmerk om te doden en toch de dood te hebben veroorzaakt.

De verzoekende partij wordt veroordeeld voor verboden wapens, namelijk een broekriem, een bijl en een vuurwapen. De strafrechter oordeelt dat het bewezen is dat de verzoekende partij een broekriem en een bijl bij zich had die als wapen dienden. Dit blijkt uit de vaststellingen van de verbalisanten, de camerabeelden, het DNA-onderzoek en de verklaringen van een aantal beklagden. Gelet op de omstandigheden was het duidelijk dat de verzoekende partij de broekriem wenste te gebruiken voor het toebrengen van een lichamelijke letsel of het bedreigen van een persoon. Voorts heeft de verzoekende partij toegegeven in het bezit te zijn van een niet vergund vuurwapen. Dit wordt eveneens bevestigd door de vaststellingen van de verbalisanten, de camerabeelden en de bekentenissen van beklagde.

Uit voormeld vonnis blijkt ook dat de verzoekende partij veroordeeld werd voor lidmaatschap van een vereniging, meer bepaald een vereniging met het oogmerk een gewapend gevecht aan te gaan in het Schipperskwartier.

Het hoeft geen betoog dat de feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd, objectief zwaarwichtig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn.

Bij de straftoemeting benadrukt de strafrechter daarenboven dat het om bijzonder ernstige feiten gaat. De verzoekende partij was betrokken bij een bijzonder gewelddadige confrontatie in het centrum van het Schipperskwartier. De strafrechter oordeelt dat de betrokken partijen waaronder de verzoekende partij op geen enkele wijze respect vertoonde voor elkaars fysieke integriteit en hielden totaal geen rekening met de impact van de feiten op de samenleving, zowel wat betreft het onveiligheidsgevoel in de omgeving als wat betreft de capaciteit van politie- en hulpdiensten die massaal diende uit te rukken. Het is inderdaad ook zo dat de strafrechter op basis van de eerdere veroordelingen van de verzoekende partij concludeert dat de verzoekende partij duidelijk geen lering trok uit deze veroordelingen. De verzoekende partij werd immers reeds in 2010 en 2011 onder meer wegens het dragen van een wapen zonder wettige reden en opzettelijke slagen en verwondingen veroordeeld. De verzoekende partij werd vervolgens veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van dertig maanden en tot een geldboete van honderd euro.

Gelet op (i) het bijzondere gewelddadig karakter van de confrontatie (ii) de beoordeling van deze feiten door de rechtbank, (iii) de toegekende strafmaat, (iv) de confrontatie vond plaats in de publieke ruimte, (v) de verzoekende partij geen rekening heeft gehouden met de impact van de feiten op de samenleving, (vi) op het feit dat de verzoekende partij de confrontatie opgezocht heeft in plaats van zich tot de politie te richten, (vii) dat de verzoekende partij zich lid heeft gemaakt van een vereniging met het oogmerk een gewapend gevecht aan te gaan in het Schipperskwartier, (viii) op het gegeven dat de verzoekende partij verboden, waaronder een niet vergund vuurwapen, bij zich had en gebruikt heeft lijdt het dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor verzoeker uiteindelijk op 18 januari 2017 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft. De Raad stelt overigens vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift de vaststelling dat het misdrijf waarvoor zij op 18 januari 2017 definitief werd veroordeeld bijzonder ernstig is, op zich niet betwist.

Gelet op de vaststellingen en overwegingen in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 18 januari 2017, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat uit verzoekers persoonlijk gedrag blijkt dat hij geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, dat hij er niet voor terugschrikt om (zwaar) fysiek geweld te gebruiken en van een ernstige normvervalsing getuigt. Op dit laatste werd tevens gewezen door de strafrechter in het vonnis van 18 januari 2017, waarbij hij het feit dat de verzoekende partij reeds meerdere veroordelingen door de politierechtbank en de correctionele rechtbank had opgelopen, aanhaalde en stelde dat de verzoekende partij duidelijk geen lering had getrokken uit eerdere veroordelingen. Bijgevolg kon de commissaris-generaal op basis van dit vonnis, daarbij tevens rekening houdend met de aard van de daad, de omvang van de gevolgen, de wijze waarop de misdrijven werden gesteld alsmede de strafmaat voorts terecht vaststellen dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij bracht noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch in voorliggend verzoekschrift argumenten of documenten bij die het behoud van haar vluchtelingenstatus kunnen wettigen. De verzoekende partij stelt enerzijds dat ze vergaand geïntegreerd is en anderzijds dat ze niet kan

terugkeren naar Iran omwille van een vrees om door de Iraanse overheid vervolgd te worden daar ze aan manifestaties deelgenomen heeft, ze ongelovig is, tatoeages heeft en haar vader uit Iran gevlucht is.

Waar de verzoekende partij stelt geïntegreerd te zijn in België, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in haar privéleven uit te maken. Immers, niettegenstaande in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet, houdt de bestreden beslissing enkel in dat verzoekers vluchtelingenstatus wordt ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet en bevat deze zelf geen beëindiging van verzoekers verblijfstoelating of een verwijderingsmaatregel. Het is dus pas op het ogenblik dat ten aanzien van de verzoekende partij daadwerkelijk een beslissing tot beëindiging van verblijf en een verwijderingsmaatregel wordt genomen, die als een afzonderlijke beslissingen kunnen worden aangevochten, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van het recht op eerbiediging van het privéleven zich opdringt en dienvolgens de door de verzoekende partij aangehaalde elementen van integratie relevant moeten worden geacht en dus niet, zoals *in casu*, bij de beoordeling van de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus.

De vrees die verzoekende partij stelt te koesteren in geval van terugkeer naar Iran, namelijk haar tatoeages, haar voorgehouden ongelovigheid, haar deelname aan manifestaties in België en Frankrijk tegen de Iraanse overheid en het feit dat haar vader in het verleden vervolgd werd door de Iraanse overheid, doet geen afbreuk aan de ernst van het misdrijf waarvoor zij definitief werd veroordeeld op 18 januari 2017, noch aan de vaststelling dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Deze door de verzoekende partij aangehaalde vrees in geval van terugkeer naar haar land van herkomst is overigens irrelevant bij de beoordeling of de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Of in hoofde van de verzoekende partij al dan niet een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen, wordt beoordeeld in het in de bestreden beslissing verstrekte advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad verwijst dienaangaande naar hetgeen volgt.

In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat zich een intrekking van de vluchtelingstatus opdringt daar niet kan betwijfeld worden dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, §3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van artikel 55/3/1, §1 een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof van Justitie zich in het arrest M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77/17 en C-78/17, heeft uitgesproken over de interpretatie van artikel 14, lid 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95). Het Hof sprak zich uit over de vraag of artikel 14, leden 4 tot en met 6 van richtlijn 2011/95 kan worden uitgelegd dat geen afbreuk wordt gedaan aan het door de voorschriften van het Verdrag van Genève gewaarborgde beschermingsniveau, zoals artikel 78, lid 1 VWEU en artikel 18 van het Handvest vereisen en verklaarde voor recht: *“Uit het onderzoek van artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor*

een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, zijn geen feiten of omstandigheden naar voren gekomen die de geldigheid van die bepaling uit het oogpunt van artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kunnen aantasten.”

Het Hof wees er in voornoemd arrest vooreerst op dat in artikel 2, onder e) van richtlijn 2011/95 het begrip “vluchtelingenstatus” wordt gedefinieerd als “de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als vluchteling”. Zoals blijkt uit overweging 21 van die Richtlijn, heeft deze erkenning declaratoire kracht en is zij niet constitutief voor de hoedanigheid van vluchteling. Derhalve is een derdelander of staatloze die voldoet aan de in hoofdstuk III van Richtlijn 2011/95 genoemde materiële voorwaarden, in het kader van het bij deze Richtlijn ingevoerde stelsel alleen al om die reden een vluchteling in de zin van artikel 2, onder d) van die Richtlijn en artikel 1, afdeling A van het Verdrag van Genève. Het Hof benadrukte ook dat de hoedanigheid van “vluchteling” in de zin van artikel 2, onder d) van Richtlijn 2011/95 en artikel 1, afdeling A van het Verdrag van Genève niet afhangt van de formele erkenning van die hoedanigheid door verlening van de “vluchtelingenstatus” in de zin van artikel 2, onder e) van die Richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 13 ervan (§§ 85-86 en 92).

Het Hof oordeelde dat “artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.” (§100).

Hieruit volgt dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, §4 van richtlijn 2011/95, de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers “Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève” (§ 99). Bovendien “[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden.” (§110).

In casu is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Iran. Dit impliceert dat de commissaris-generaal van oordeel is dat in hoofde van de verzoekende partij op heden nog steeds een nood aan internationale bescherming dient te worden aangenomen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.2.4. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht kon besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° *juncto* artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS